

lem for Helsingør (Raasløff) ikke noiere har bemærket, hvad jeg sagde før; saa vilde han have undgaaet at tilskrive mig en Eidenfabelighed, som virkelig alene er paa hans Side. Jeg har paa ingen Maade talt om, at Majorstittlen er et Brændemærke; det kunde ikke falde mig ind, jeg anseer den tværtimod for overmaade hæderlig og god. Hvad jeg dertil har tilladt mig at sige, er, at mange brave Følk, der hidtil have siddet roligt og glædet sig ved denne Titel, nu ved en Foranstaltning af det ærede Medlem som Krigsminister ere komne til at betragte denne Titel som en Nedværdigelse i Forhold til Kammerater, der have opnaaet en anden Grad; og at derved den Titel, der engang var dem tilfredsstillende og kjær, nu staaer for dem som et Brændemærke. Jeg maa forvare mig mod, at jeg i denne Sag identificeres med de ærede Majorer, som der her er Tale om; jeg er ganske vis paa, at, hvis jeg havde været Major, var jeg strax bleven forfremmet til Oberst, selv om det skulde skee ved en Undtagelse.

Den fungerende Formand: Jeg skal bemærke, at jeg ogsaa fandt, at ved den Sammenhæng, hvori den ærede sidste Taler brugte Ordet „Brændemærke“ bortfaldt det Gaarde, som den ærede næstsidste Taler har lagt deri.

Raasløff: Jeg skal kun sige, at det ærede Medlem gjorde sig til Organ for netop de Majorer, her er Tale om; og da maa ganske vist Ordet „Brændemærke“ forstaaes, som om det ærede Medlem meente, at de Majorer, som ikke vare blevne forfremmede til Oberster, nu betragtede deres Majorstittel som et Brændemærke. Det var, forekommer det mig, den naturlige Mening af det ærede Medlems Uttringer; det ærede Medlem gjorde sig til Organ og et meget sølende Organ for alle Majorer, som vare i den Kategori. Altsaa forekommer det mig, at Ordet „Brændemærke“ er brugt i en Sammenhæng, hvori det albrig burde være kommet over det ærede Medlems Læber.

Den fungerende Formand: Jeg tror, det vilde være ønskeligt, at vi nu for-

lade dette Thema. Jeg skal give Ordet til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds for en kort Bemærkning.

Berg: Jeg bellager, at det meget ærede Medlem for Helsingør (Raasløff), naar han anfører Betænkningen eller Uddrag af Betænkningen, ikke er istand til at citere rigtigt. Det ærede Medlem har to Gange angivet Ord af Finantsudvalgets Betænkning ifjor, som om de vare oplæste af Betænkningen, men begge Gange har det ærede Medlem udfukt Ordet „nødvendigvis“, og først senere i sin Forklaring leilighedsvis kommet ind med dette Ord. Jeg maatte maastee i Anledning heraf bemærke, at Udtrykkene i Betænkningen lyde saaledes: „at denne Henvisning ikke nødvendigvis er at forstaae som en Opfordring til at foreslaae en Forhøielse af hans Pension“. Deri ligger, som udtalt af mig og andre ærede Medlemmer, selvfølgelig, at vi lægge Hovedvægten paa, at det er en Forhøielse af Pensionen, men man kan ogsaa imødekomme Henvisningen som en Undtagelse paa en anden Maade, og nu vil det meget ærede Medlem fortolke det saaledes, som om man, hvis man vilde foreslaae en Forhøielse af Pensionen, havde gjort det Modsatte af, hvad Udvalget vilde. Kun een Bemærkning til. Det meget ærede Medlem siger, at man skal ikke, for at vinde Popularitet, fremkomme her med tirrende og drillende Udtalelser mod dem, der staae i Spidsen for Administrationen (En Stemme: det er en Feiltagelse), „for at vinde Popularitet“, er udtrykkelig nævnt af det ærede Medlem og ingen Feiltagelse. Jeg kunde ønske, at vi snart kunde blive frie for Udtalelser, der gaae i den Retning, at man her i Røgtelsen af sit Hverv som Rigsdagsmænd lader sig lede af Grundfættninger og Bevæggrunde, som ikke ere hæderlige Rigsdagsmænd værdige.

Den fungerende Formand: Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Raasløff: Ja, jeg haaber, at Feiltagelsen fra det ærede Medlems Side har